

о кількадесять тисяч. Хоч церква була стара, стояла вже з двісті літ, все-ж таки могла ще постояти якийсь час, заким бідна громада спромогла би ся на нову церкву, якої потребу вже давно відчувала і вже навіть складала гроші на неї. Сего ж року безнастанні гради і зливи знівечили до тла засіви на поли, нинішня воздушна труба повалила кількадесять будинків в селі, — Залісе виглядало, як по нападї ворога...

Надбігли старші доньки панотцеві, Ольга і Наталка.

— Ратуйте, пане Горошинський, що можна! — просила Ольга, заломивши руки.

— Годї вже!

— А ви чого тут? — скрикнув о. Левіцький на доньки і притім глянув непривітно на учителя. — Геть! мені до дому! На! заберіть се!

Передав донькам фелони і евангеліє, сам узяв чашу в руки і пустив ся з ними до дому.

— А де скарбона? — спитав ще, обернувшись.

— Я сховаю її в громадській касі — відповів Костишин.

— Пильуйте-ж її; там є тисяч двісті ринських!